

Poustevník na skále svatojanské.

Román z pobřeží od Emilie Flygaré Carlénové.

PŘELOŽIL HUGO KOSTERKA.

DÍL III.

Pokračování.

"Ah, milý pane poručíku," vyjádřil se Luktare-Kalle s malou důvěrností, kterou obyčejně společně záležitosti lidem vštepují, a uskočil vám, pane poručíku, tuto věc přijímat tak ohavně! Ostatně víte, že kdyby bylo naspěch, nedopřál bych si nikdy tolik času, ale nyní jsem si myslil: Kdyby pana poručíka měla ranit radost mrtvice, tišilo by mne to velmi na svědomí."

"Pozorněji, že s při neobyčejně dobrém humoru," odpověděl poručík, namáhaje se jevit klid, "a poněvadž z toho soudím, že s měl přiležitost posloužití koruně, prosím tebe, abys trápení to u-rychlil."

"Nu, jak jsem tušil, byl přijí-
dějším zrovna..."

Poručík takto poskočil na po-
steli radostí. "Holmer sám?"
zvolal a jeho ruka se bezděčně
sevěla.

"Tak jest, tak jest... Když
bylo několikrát zaklepáno na dve-
ře předstí, procitl Rasmusson a
šel sám otevřít. "Jemine," zvolal,
"patron je dnes sám venku a tak
pozdě..." "St," odpověděl Hol-
mer, "kam bychom zašli — musím
o něčem důležitějším promluvit..."

"Můžete, pane patrone, povědět
tuhle v jizbě, co chcete," mluvil
Rasmusson: "spí tam všechno..."
"Jdi tedy a zařiď, aby káň přišel
na chvíli do stáje," seřpal mu
Holmer, "počkám zde zatím, ohřej
se trochu..."

Yachtový poručík zavzdychl
zbluboka, ale neodvážil se jedi-
ným slovem pobídnouti svého
podřízeného, který, jak se zdálo,
chtěl ho baviti vypravováním
pouze pomalým.

"Když se Rasmusson vrátil,
slyšel jsem Holmera, sotva oba
odstoupili ke dveřím, povídají asi
tobí: "Vzal bys si na starost,
odvéztí někde pro mne náklad
ryb? Dostav se zítra večer k de-
sáté hodině na Strand..." "Zná
vaše ryby, pane patrone, ode
dáva," odvětil Rasmusson, "avšak
nyň neodvážím se vzít si na
bedra tento obchod, neboť se už
v nás vypravovalo, že jste v ne-
přízni s yachtovým poručíkem:
může býti někde v záloze a vyř-
háti, až vyjede, a pak víte, patro-
ne, co mne očekává v na námá-
hu..." "Hlouposti," řekl Holmer,
"vždyť jsem ti vždycky dobře za-
platil, Rasmusson, a tentokrát
budeš jistějš, poněvadž darebák,
yachtový poručík (odpustě, ale
jsou to vlastně slova Holmerova),
leží na Rosso zbit: hoši z Rosso
natloukli pořádně tomu darebáku,
že se tak brzo neodvážil přijíti
pocivým lidem do cesty a proto,
milý Rasmusson, musíme si po-
spíšiti, abychom kuli železo, do-
kud je žhavé!"

Pan Ture byl by se bezmála
udávil nesmírným vztekem. "Já
si ho zapamatuji..." Nu co bylo
jednání?"

"Tak po velké nabídce a po
velkých řečích bylo konečně ujed-
náno, aby Rasmusson přijel na
Strand zítra večer v řádnou do-
bu. A aby se úplně zajistil, že
nebudou překvapeni... hi, hi,
hi, hi, byl bych bezmála prokousl
pokrývky, abych se udržel od
smíchu... přijede Holmer dnes
dopoledne sem na Rosso a přep-
tá se, jak se panu poručíkovi dá
a po té se rozhodne, má-li dáti
dovést zboží domů, které prý má
blízko."

"Aha, tedy přece na některém
ostrůvku... dobře, dobře zna-
menitě... Ale to je po čertech
zlé, že sem Holmer přijde!"

"Ne, to je tím lepší! Můžete
se tvářiti nemocnějším než jste,
já a Olaus můžeme si tak pohodl-
ně počínati, jako bychom myslili,
že zde zůstaneme celý měsíc.
Holmer tenkrát nežil, když se vy-
nalezl prach: dá se lehkou osá-
diti, když nás uvidí všichni tři v klí-
du. A až potom odjede, připa-
víme se a přijdeme za ním právě
v příhodnou chvíli."

"Nu, oni už nám nevyklouznou
z ruky a bude to lov, z kterého si
můžeme slibovati velký zisk, snad
největší, jaký jsme kdy měli, co
plujeme pospoju."

"A nemluví ani o výhodě,
která padne vám do klína, pane
poručíku, že se budete moci
pomstít na Holmerovi!"

Kalle byl mnohem směřejší než
nebožtík Osterberg. Když onen
chtěl býti ve všem za svým před-
staveným, nepříliš si Kalle ničeho
tolik, jako aby ho mohl předstí-
nouti. Ale pan Ture dal si pozor,
aby to tak daleko nedošlo. Zatím

nechával, vál-li vítr z určitého
místa, plachty své vrchnosti spu-
štěny, ale jakmile se vítr otočil,
uvolnil pan Ture nejprv jeden
pás... po té druhý... a když
byla celá plachta roztažena, přibila
zase řada na Luktare-Kalla, a
skasal plachty a bez meškání vy-
táhl vlnaku subordinace, neboť
yachtový poručík měl úplně v
moci uskočit Kallovi, alespoň
stejně tolik jako Kalle jemu.

"A ani slova nevyzvěděl jsi o
místě, kde ukryli ono zboží?" ptal
se pan Ture, tváře se, jakoby ne-
rozuměl poslednímu nářáku.

"Ne — ale to nám snad nevdá,
když známe dobu, kdy se oni
sejdou..." Pane poručíku, tedy
přijmete Holmera?"

"Budu se musiti k čertu přemá-
hat, avšak abych mu dodal úplně
jistoty, odhodlám se k tomu."

Patron Holmer, dalek předsta-
vy o vlivu, jaký yachtový poručík
je ve svém nynějším stavu měl,
přiznal brzo k mstku u Rosso a
uznal za vhodné tvářiti se neoby-
čejně udiveným, když spatřil celý
yachtu odtažovanou, jako by se
chystala k přezimování.

Na cestě k paní Stromstenové,
u které se patron vždy zastavoval,
potkal se s jedním z chlapků na
Rosso, právě z těch, kteří žhali v
záloze na yachtového poručíka.

Když se byl Holmer na to ze-
ptal, dověděl se, třeba s polo-
východních slov, dosti, aby tím jeho
odvaha o sedm procent se zvýšila
a vzrostla ještě o dalších sedm,
když vystoupil do jizby našel Luk-
tare-Kalla klidně sedícího se sklí-
něnma nohama u kamen a za-
městnaného zašíváním kazajky, a
Olaus, jeho soudruha, stojícího
u stolu a zaměstnaného kroucením
tabáku.

Když byl Holmer pozdravil a
zeptal se po hostinské, kteráž ná-
hodou nebyla doma, usedl též u
kamen a jal se hovořiti s celními
zřezci, kteříž se tvářili neobyčej-
ně sešlizenými.

"Nuže, Kalle, děkuji ti za po-
slední! Měl jsi tenkrát se jine
vlastnost než nyní... Lituji, že
se přihodilo takové neštěstí naše-
mu pocivému poručíku!"

"Předevčím, ano," odpověděl
Kalle, tváře se, jakoby byl nesly-
šel poslední nářáky, "tenkrát se
i pan patron jinak tvářil a mohl-
li býti smělý a hci, co si myslím,
vytasil bych se s přirovnáním..."

"Prosím, píteři, jen se neroz-
paku! Nemyslím tím zajisté nic
zlého!"

"Nikoliv, Bůh chraň, pane pa-
trone, byla by to špatná odměna
za traktát, který jsem na Strandu
obdržel!"

"Nuže, chlapíku, co chceš vlast-
ně říci?"

"Že jste předevčím vypadal
zrovna jako zajíc, kdežto se dnes
tváříte jako opravdový lev!"

Patron Holmer uznal za vhodné
pokládáti toto přirovnání za smě-
šné a též se mu zasmál z pína
hrda.

"No, no," řekl, "kdo by se
nestal zajícem, když ztratí zboží,
ale vždyť se brzo zase zatavíme."

"Patrone, neměli byste se tvá-
řiti tak zbaběle, když jste mohli
více ztratiti!"

"Tys opravdový znate lidí, milý
Kalle. Yachtový poručík si ovšem
uvěnil, že musím někdy ztratiti
víc. Ale když si v duchu řeknu:
co se stalo, stalo se, háfe než se
stalo, už se mně státi nemůže, iau
pak je zase moje odvaha silná..."
Ale poslyš, budu mít dovoleno
vyjádřiti osobně panu poručíku
svou soustrast?"

"Myslím, že to tak snadno ne-
půjde... co myslíš Olausi?"

"Tys jeho komorníkem, proto
můžeš k němu zajít a přepřít se
— ale nemyslím, že ti yachtový
poručík poděkuje za svou námá-
hu!" poznamenal líný soudruh ani
nezvládnou od svého tabáku.

"No, no, mohlo by se tak státi
— pan patron musí se pro dnešek
vzdáti této ochoty!"

"Bůh chraň, aby zlo trvalo tak
dlouho, abych sem musil přijíti
několikrát! Doufám," srdce pa-
trona Holmera bušilo blažou na-
dějí, "že to není života nebez-
pečno?"

"A já doufám," chopil se toho
Kalle s dobře sehraým rozhořče-
ním, "že nikdo neroznesl něco
takového..." Ale přece se pře-
ptám, chce-li vás vidět, pane
patrone."

Kalle odešel a vrátil se brzo s
odpovědí, že poručíkovi návštěva
patronova je vítána, a že si ne-

může odepřiti, aby jí seřpal. —
"Ano, umím je klamati!" řekl si
v duchu Holmer, při čemž, hladě
se spokojeně po bradě, následo-
val po špičkách Kalle do ložnice.

Pan Ture měl nyní přes čelo
široký obzav, který jako obruba
šitých věšek, jizev a modřin do-
dával mu velmi povážlivého vzre-
zení. Ležel roztažen na zádech
a zcela nehybně na posteli a jak
se tvářil, mohl jen s velikou ná-
mahou otočiti poněkud hlavou na
znakem, že poznává a vítá svého
dobrého přítele.

Patron Holmer byl zjevem pana
Tura tak překvapen, že přes své
potěšení vídal, jak jeho nejblížejší
příání je téměř překonáno, ztratil
v první chvíli svou obvyklou zá-
sobu slov.

"Přistupte blíž, pane patrone!"
pronel yachtový poručík slabým
hlaseem. "To je milé, že... ah,
ti darebáci — nemám sly..."

"Bůh je zatrať!" zvolal Holmer
pokrytecky, kdežto v nitru svém
blahořečil oněm záslužným mu-
žem, kteříž se chtěli pomstíti na
nenáviděném celním úředníku.

"Bůh je zatrať," šibeničnický
Nejmilejší pane poručíku, jsem
tak dojat a překvapen, že ani ne-
dovedu vyjádřiti své rozhořčení."

"Díky, díky vám! Žili jsme
spolu přátelsky... ha, má pra-
moje hlava, mé oči... Jsem roz-
hodně přesvědčen, že útloučná
slečna Fanny nesmůže se mému
neštěstí?"

"Nesmůže, vždyť je dobře vy-
chována, pane poručíku! Když
uslyšela o vašem neštěstí, zvolala:
"Můj Bože, otče, nebudu moci této
noci usnouti! Ubohý yachtový
poručík — byl se na nás pšný,
ale jednal z povinnosti zákona,
což mu nikdo nemůže zastít."

"Rekla to skutečně tak?" zvolal
Gran poněkud prudce. Ale
hned po té pipojil zdlouhavě:
"Ó, jak se trápím... Ta děva...
ano, pane patrone, kdybych měl
sebe menší jiskřku naděje...
Avšak ani nevím, co pravím!"

Holmer boje se, by nevybočil
z mezí, kdyby bylo dále mluveno
o tom předmětu a mimo to nepo-
třebuje už jiné jistoty, než kterou
již měl, lončil se nyní namítaje,
že nechce dále obtěžovati pana
poručíka.

"Přijďte zase brzo!" žádal ho
pan Ture. "Nezbývá mně než
několikadenní karanténa."

"Zajisté že přijdu, nejmilejší
pane poručíku: při nejbližší příle-
žitosti budu mít čest a radost
vrátit se co nejdříve."

"Ty lísko — však budeš brzo v
pásti!" zabručel jásařící celní úřed-
ník, když se jeho host vzdálil.

V takovém dobrém humoru, že
se nepamatoval, že by kdy podob-
ný měl, usedl patron Holmer
znova do člunu a vesloval domů.

Cestou zaměstnával se Holmer
tím, že v myšlenkách probíral ono
potěšení, které pocítil, až bude
Fanny vypravovati o své návštěvě
na Rosso a znova si jí v mysli zo-
pakuje.

"Nyní," zvolal yachtový poru-
čik, když se Kalle vrátil od
mstku, kamž doprovodil hrozně
oklamáného muže, "přýs k čk-
mí! Jsem ovšem k času, velmi
na těle slab, že bych měl spíše
chuť ležet zde a křičet než vydat
se na moře a lopotit se, avšak nic
mně nepomůže. Řáda na darebáky
z Rosso přijde později: záležitosti
koruny mají přednost před osob-
ními. Dej sem šaty, pokusím se
vstát!"

A opíraje se o rámě Kallovo
prošel se yachtový poručík poko-
jem, až poneshlu nabyl úplně
vlády do nohou, a jak se vyjádřil,
otázil se proti bolesti:

Poněshlu byla dopřívována jeho
toiletu, až konečně stál úplně
oblečen v prostý námořnický šat,
se svyvěštěným hluboce vtače-
ným do obličje — tento poslední
vložil si na hlavu pouze na zkouš-
ku, neboť scházelo ještě několik
hodin do příslušné doby.

Kalle šel pro oběd a ohlásil, že
pan poručík chce spát a že proto
nesmí živá duše k němu vkročiti a
ho vyrušovat, načež zastrčil klíč
do přední do kapsy.

Jakmile se sešelose, vstoupil
opět do pokoje, oblečen stejně
jako poručík.

Když byli si uschovali unifor-
mu, aby mohla v příslušnou chvíli
bevyznamenámu námořníku dovést
veškeré oně důležitosti, jakou zmé-
něný úkol vyžaduje, odpíslili se
oba zadními dvířky, usedli do
člunu, který si byl Kalle proti vě-
domí majitelovu vypůjčil a s přá-
ním svého zdu od Olaus, který
zde měl zůstat, aby hájil celný
yachtu a odvrátil veškeré podeře-
ní, odrazili zticha od břehu, aby
nikdo na ostrově nepozoroval
jejich jmyslu aneb netušil něco
jiného, než že yachtový poručík
leží v posteli.

IV.
Asi za hodinu po té, když člun
yachtového poručíka minul výbě-
žek Mossholmu, blížil se za-

veslování sotva slyšitelného jiný
člun.

Byl to člun Fannin.
Již dávno ohlašovalo otcov-
znamení, dvě svíčky v levém okně
cesta je volná. A když nyní ani
ona, ani čeledínové, ačkoli napí-
ali bedlivě orgány sluchové i
zrakové, nepozorovali nic po-
dezeřelého, bylo mezi nimi rozhod-
nuto plisťati.

Než byly kameny odvaleny,
pohlédla ona ještě jednou se stis-
něným srdcem k domovu otcov-
skému. Jasný plápol svěc dok-
zoval, že jsou bedlivě ošetřovány,
přikývoval jí důvěru a naději, aby
si pospíšila, než přec čekala v ne-
rozhodném napjetí.

Kdykoliv chtěla dát čeledínům
pokyn, aby zpočítali práci, byla
zadržena vnitřním neklidným tu-
šením, děsnou, stále se vzrnající
úzkostí. Nezdá-li se celá ta zále-
žitost, vydá se tím velmi mnoho v
šanc! Přes všechna šťastná zna-
mení byla by přece, kdyby nezpů-
sobila otci nenahraditelný zármu-
tek, ráda světila duu mořskému
blíněm tolikých starostí.

"Slečno," pronel Berndt hla-
sem prozrazujícím, že už vřáli
dosti dlouho, ba takřka přebýte-
ně, "myslím, že už se musíme dát
do práce, neboť jedak není pro
vás zdrávo státi tu tak dlouho v
chladu, aniž pro patrona není s
přspěchem, zůstane-li člun zde
dlouho: pojed-li někdo mimo,
bude se mu to zdát jistě podeře-
lým."

Fanny obrátila bledý obličej od
Strandu k jeskyni, v níž bylo zboží
uschováno.

"Nuže, tak je vynesete!" řekla,
avšak po tomto rozkaze nemohla
polačiti hluboký povzdech.

Čeledínové dali se rychle do
práce. Za malou čtvrt hodinu
byly balíky v člunu, kterýž nyní
rychle chvátal domů.

Smutná, podezeřelá barva roz-
kládala se po tomto nočním pod-
zímím obrázku.

Sedělené vlny valily se ospale
semtam ohlašující jednotvárným,
únavným taktém, že vlastně nyní
odpočívají po posledním boji s
bouří. Menší černé skály s bílými
kameny rozptýlenými semo tamo
zdály se Fanny, když v kormidla
truchlivě pohlížela do širokého
prostoru, jako mořem vyhozené rake-
... obrovské stíny hor tvořily
draperie velké smutné komory,
jejíž jedinou rozžatou lampu před-
stavoval měsíc, kdežto pohledná
zpěv byl prospěvován několika
roztoušenými, křídlicími ptáky.

"Nevidíte otce? Nemohu ho
nikde rozeznat!" řekla Fanny, za-
nechávajíc svých smů a vřhaje
přstravý pohled k mstku.

"On snad ani člun neslyšel.
Ale jsem jist, že sem zahlédne co
nevidět!" ujistil oval Sven.

"Jemine, nekmitá se tam za
svícem?" vpadl do řeči Berndt,
jenž zdál se rozeznávati stín
člověka.

"Ty máš nějaké hloupé oči...
vždyť sem pan patron běží přímo
po schodech."

Fanny byla již vyskočila z člunu
a upozorněna slovy Berndtovými,
a tuže nebezpečí z každého vy-
čnávajícího rohu podléných budov
spěchala nerozpakujíc se na okam-
žik ke dvoru, běžela mimo otce,
jemuž dala znamenání, aby byl ticho
a v nejbližších okamžicích stála u
chlávu.

Ale nikde nebylo zřiti stopy
nějakého člověka.

Fanny prozkoumala velmi bed-
livě místo kolem. Všude vládl
ticho jako v hrobě.

Odkvapila nazpět.

A když hluk Fanniných kroků
vymizel, otevřela se tíse dvířka,
kteráž v jedné síně chluvu vedla
k senku a tle, jehož pohyby byly
švižnější než šufo, proklouzlo
s obdivuhodnou neslyšitelností
dvířky.

Když přišel na kopec, naslou-
chal špehující Kalle v skrčené
poloze směrem k mstku, načež
po rukách a po nohou plížil se
podél stěny a zmizel mezi vinou-
cími se stezkami horskými, až
konečně dostal se do sluje, kdež
se přiblížil k velkému kamenu, za
něž nalezal se někdo jiný, ne-
hybný jako onen kámen.

"Pane poručíku," zašeptal Kal-
le, "to byli oni! Slečna Fanny,
která má čertovsky dobrý šich,
byla by mne lezmála vysílila —
ona vlastně sama byla na moři a
přivezla sebou zboží."

"Dobře, dobře!" řekl yachtový
poručík stejně tiše. "Kam pak je
odnesli?"

"Neodvážil jsem se tam dle
meškat, abych pozoroval, však se
mně zdá, slyšel jsem zaskřipět
prach přímotného skladiště. A tak
jsem si pomyslíl: nyní vš už
dost!"

"Jednal jsi chytlé."
"Kolik myslíte, pane poručíku,
že připadne na mne?"
"Totéž nemožné hned stanovit,
ale je jisto, že ještě nikdy neměl

takového štěstí, a počkáme si, než
mám někdy podobný podobný lov
padne do klína... St... někdo
jde!"

A nehybný jako skály seděli
yachtový poručík a jeho služebník
v skrčené poloze.

Hlasy a kroky se blížily.
"Tys dnes nějak cholerický,
dceru!" bylo slyšeti Holmera.
"Kolikrát mám tě ještě ujišťovat,
že stlučený darebák nemůže haout
ani jediným údem, natož aby se
vyškřábal po stěně na seník...
Ha, ha, ha, já jsem jim utel bra-
du! Já jsem člověk, kterýž vím,
co dělám: pan Ture není na mo-
věru první líška, kterou jsem
oklamal."

"Ty čertovská Kalle, pakni
okamžitě," zašeptal Kalle a kousl
do kamene, aby se nedal předem
do smíchu.)

Natoukaný kupec pokračoval
tímže tónem, až se zastavili u
stěny, v níž byla ona dvířka.

"Berndte," řekl k jednomu z
čeledínů, kteříž je následovali,
"slečna by rála vykonala malý
výlet na senník, přistav šochdky,
vezmi lucernu a jdi napřed!"

Tato místaost, kdež byla pouze
uschována menší zásoba přce, byla
brzo prohlédnuta: Berndt prohra-
bal svými svalnatými rukama
takřka každé stěbo, že, kdyby
tam byla ukryta nějaká živá by-
lost, byla zdrčena prvním sáhnu-
tím ruky.

Ale nebylo tam nikoho. A když
Fanny sestoupila, zvolal Holmer
se smíchem: "Našla jsi něco,
dítě — snad jsi nezabavila o-
právněného živnice královské mo-
jastětu a koruny?"

"Nežertuj, otče — raději pro-
hlédneme každý koutek a každou
skrýš! A," zašeptala ještě,
"nechte dvě k mofí otevřeny,
kdyby..."

"Ne, nyní mám už dost té opa-
trnosti! Jdi si, Fanniko, lehnout,
tvůj rozum není již tak jasný a
silný jako jindy!"

"Nikoliv, otče, je úplně jasný,
a rada, bychom její nejbližším ob-
jevení se nebezpečí vhodili zboží
do moře, je zcela dobrá. Kdyby
byla má poslední zkormoucenost
tak zbytečná — nemohl bys,
otče..."

"Nemohu přece dnes zůstat
bez večere!" broukal Holmer,
úplně svým osudem oslepn. "Pro
své vřtuchy zapomínáš na všech-
no!"

"Rozhodně nezapomínám, otče:
Lisa připravila již večer. Ale
dív neodejdu, dokud neprohlednu
stěnu na této straně!"

"I s největší radostí, bav-li tě
to. Ale nyní musí Berndt dopro-
dití mne nazpět ke skladišti —
chci tam ještě leccos uspořádati:
chci spočítati a rozdělit balíky!"

A nedbaje proseb Fanniných
šel s Berndtem a lucernou v ruce
k námořnímu skladišti.

Několik okamžiků stála Fanny
nerozhodnuta, má-li si dojíti pro
jinou lucernu a má-li sama vydati
se ven. Když však uvážila, jak
by to bylo nebezpečno, kdyby
tako bez ochrany upadla do ru-
ko hanebuhého Grana, vzdala se
svého rozhodnutí a kráčela poma-
lu k domu.

"Snad nenajdu člun, kdyby
šlil prohlízet břeň?" zašeptal yach-
tový poručík a znova si oddechl.

"A kdyby ho ke kozlu našli:
tak daleko, kde jsme plisťali my,
oni nepůjdu — a pak jsem ho
rytáři za kopec a naložil naň
tolik mořské trávy, že ho jakživ
oni nevyšlídí... Ale zato bych
se nepokorněji zeptal, nemyslíte-
li, pane poručíku, že by bylo dobře,
vrhnouti se na ně nyní, kdy mají
práci v rukou? Přijde-li tam ten
díblík... mluvim slečnu Fanny,
můžeme býti jisti, že se celá ta
nádhra vhodí do moře, sotva ona
zaslechne první náš krok, který
jistě zaslechne, i kdybychom se
plížili jako kočky!"

"To nejde!" byla rozhodná
odpověď pana Tura. "Nesmíme
si dáti ujít nejmenší zisk z rukou:
až přijde vozka a až bude zboží
naloženo, budeme mít dosti času
jednatí."

"Ale budeme-li zatím prozra-
zení, bude konec se vši kořisti!"

"Buď klidný, nevykonám nic,
co jsem si dřív nepromyslíl. Ale
pro všechno případně bychom
se uhnouti víc k silnici a ukryti do
křoví."

Kalle prohodil něco pro sebe,
což se příliš nešlilo od stíženosti
na zbytečně vášniva a od napome-
nutí, aby snad jiné přčinu než
přijezd vozky nepřekážely jeho
představenému vypláti povin-
nost, která již mohlo býti vyho-
veno — nikoliv proto, že by Kalle
nedovedl si na svých pěti prstech
vypočítati, že jim případně mno-
hem větší zisk, propadnou-li jim
koně a povoz, ale proto, že ne-
mohl nějak ve svém rozumě roz-
umu srovnati, že by poručík pro
takový ípoměrně nepatrný zisk
dával větší zisk v šanc.

Pokračování bud.

První český hudební závod.....
Veškeré dechové a smyčcové nástroje
a všechny příslušnosti k nim.....
Hudebniny pro kapely a školy pro všechny nástroje.
České tahací harmoniky. Cenníky zasílám zdarma.
Jednatel firmy: V. F. Červený a Synové z Hradce
Králové, hotovitelé světově známých hudebních nástrojů.
Louis Viták, 204 Wabash Ave., Chicago, Ill.

FAUST nejriznější PIVO V TRHU
a nejlepší
...čepuje žoviální náš hostinský...
John Ondráček v Národní Síni.
O chutné zákusek není u Johna nikdy nouze. Kromě výtečným st.-louiským mal-
vazem obsluží vás též výbornými víný a likéry a jemnými doutníky.
Navštivte jej a podrobě jím nepohdte.
Vkusně Hostinec Melzův Pizný ležák stále na čepu.
zařízený Výtečná vína, jemné likéry
.....vlastní..... a vonné doutníky.
Anton Linnemann O přifez krajanů žádá
roh 1346 a Dorcas ul. Tel. L 2727 Anton Linnemann.

STORZ BREWING COMPANY
VYRÁBÍ
v sudech i lahvič a po celém západě rozesílá výtečný ležák.

A. N. Frick & Son Co.
Velkoobchodníci a importéři
LIHOVIN a LIKÉRŮ.
Nástupel firmy: L. Kirsch Sr., Frick erbetz.
Tel. 544. 1001 Farna. ul., Omaha

Fred Krug Brewing Co.
OMAHA, NEBRASKA.
"Státní vzorný pivovar."
Vaří nejlepší druh ležáku
Cabinet a Extra bledé v soudkách a v lahvič.
Vyrovná se každému a žádné ho nepředečí!